

Лице люстра мертвіє в тіні

Володимир Свідзінський

Лице люстра мертвіє в тіні
І задавлена тиша спить,
Як налита в миску вода.
Тільки руки мої живуть –
Іноді чудно, якось окремо,
Іноді рух моїх рук
Вертає мене з задуми,
Як шурхіт у легкому листі.
Я встаю, іду до вікна.
Надбита колонка стоїть коло ґанку,
Цвіль у її жолобках.
Долітають сюди сніжечки,
Долітають синиці ранками.
Прихилюся чолом до скла,
Довго на них дивлюсь.

Не люблю, як приходить ніч,
Завинена в темний платок
З імшано-зеленим цвітом.
Тиша стікає в великий став.
Сині синиці, де ви вночі?
Лице люстра трупіє в тіні,
Завіси стають кам'яні,
І, обчеркнений колом мовчання,
Я глухіше, сумніше горю,
Я горю, як китайський ліхтарик,
Забутий на гілці, в старому саду.